

7 Φεβρουαρίου 2026

Όσιος Παρθένιος Επίσκοπος Λαμψάκου ο θαυματουργός

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Πρωτ. π. Γεωργίου Παπαβαρνάβα

Ο ὅσιος Παρθένιος ἔζησε στα χρόνια της βασιλείας του Μ. Κωνσταντίνου. Καταγόταν ἀπὸ Κωμόπολη της Βιθυνίας και ἦταν γιος του Διακόνου Χριστοφόρου. Γράμματα πολλά δεν ἔμαθε, ἦταν ὅμως ευλαβέστατος και ἐνάρετος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τον πατέρα του διδάχθηκε την ἀγάπη προς τον Θεό και προς τους ἀνθρώπους, και γι' αὐτό υπήρξε φιλόθεος, φιλάνθρωπος και ἐλεήμων. Ἀσχολεῖτο με το ψάρεμα, στο οποίο εἶχε θαυμαστές ἐπιδόσεις, και τα ψάρια που ψάρευε τα μοίραζε στους φτωχοὺς ἢ τα πουλοῦσε και τους ἔδινε τα χρήματα. Ἐπίσης, ἐπισκεπτόταν τους θλιμμένους και τους ἀρρώστους και τους παρηγοροῦσε με τον ἐμπνευσμένο λόγο του και με τα ἔργα της φιλανθρωπίας του. Την διακονία του αὐτή και τον ὅλο τρόπο της ζωής του ἐξετίμησε ο Ἐπίσκοπος Μελιτοπόλεως Φίλιππος, ο οποίος τον χειροτόνησε Ἱερέα. Ἀργότερα ο Μητροπολίτης Κυζίκου Ἀχίλλιος τον χειροτόνησε Ἐπίσκοπο Λαμψάκου.

Ἡ Λάμψακος ἦταν ἀρχαία πόλη της Μικρᾶς Ἀσίας στον Ἑλλήσποντο. Βρισκόταν ἀπέναντι ἀπὸ την Ἐρακλική Χερσόνησο της Καλλιπόλης, ἀρχαίας πόλης της Καρδίας, ἀπὸ την οποία ἀπέχει γύρω στα τέσσερα χιλιόμετρα και οκτὼ χιλιόμετρα ἀπὸ την σημερινή Καλλιπόλη. Ἡ πλειοψηφία των κατοίκων της Λαμψάκου ἐπὶ των ἡμερῶν του ἁγίου Παρθενίου ἦταν εἰδωλολάτρες, τους οποίους ὅμως «κέρδισε» με την ἀγάπη του, τα καλά του ἔργα, ἀλλὰ και με τα θαύματα που ἐπιτελοῦσε.

Αρκετούς ειδωλολάτρες θεράπευσε από ανίατες ασθένειες.

Ο όσιος Παρθένιος θεωρείται προστάτης των καρκινοπαθών, επειδή θεράπευσε και θεραπεύει πολλούς καρκινοπαθείς. Όταν έφυγε από την πρόσκαιρη αυτήν ζωή, η πλειοψηφία του ποιμνίου του ήταν ευσεβείς Χριστιανοί, ζωντανά μέλη της Εκκλησίας του Χριστού.

Ο βίος και η πολιτεία του αγίου Παρθενίου μας δίνουν την αφορμή να τονίσουμε τα ακόλουθα.

Πρώτον. Η αληθινή αγάπη, που είναι δωρεά του Αγίου Πνεύματος, έχει τόση δύναμη που μπορεί να προκαλέσει πνευματικό σεισμό στα έγκατα της ανθρώπινης ψυχής και μάλιστα σεισμό πολλών «ρίχτερ», που όμως δεν προκαλεί απογοήτευση και απελπισία, αλλά ελπίδα και πνευματική αναγέννηση, αφού προηγουμένως γκρεμίζει ο,τι σάπιο και παλαιό.

Εάν ο όσιος Παρθένιος αντιμετώπιζε τους ειδωλολάτρες ως εχθρούς το πιθανότερο είναι να τους έστρεφε εναντίον του και εναντίον της Εκκλησίας. Επίσης, αν προσπαθούσε να τους πείση με λογικά επιχειρήματα, ότι βρίσκονται στην πλάνη, και πάλι νομίζω ότι τα αποτελέσματα της εργασίας του αυτής θα ήσαν μηδαμινά, επειδή ο λόγος προκαλεί αντίλογο και συνήθως δεν οδηγεί στο ποθούμενο αποτέλεσμα. Ο όσιος Παρθένιος χρησιμοποίησε την γλώσσα της ταπείνωσης και της αγάπης, που οδηγεί αλάνθαστα στην επικοινωνία και την αλληλοκατανόηση χωρίς προστριβές και άγονες αντιπαραθέσεις, και γι' αυτό είχε άριστα αποτελέσματα, επειδή όπως λέει μια σοφή λαϊκή παροιμία «το ψωμί τρώγεται καλύτερα με το μέλι παρά με το ξύδι».

Δεύτερον. Το θαύμα είναι αποτέλεσμα της φιλανθρωπίας του Αγίου Τριαδικού Θεού. Πολλά θαύματα γίνονται δια μέσου των Αγίων, των φίλων του Θεού, είτε με την προσευχή και τις πρεσβείες τους, είτε με τον λόγο τους, που είναι λόγος Θεού και γι' αυτό έχει την δύναμη να οδηγήσει τον άνθρωπο στην πνευματική αναγέννηση. Μάλιστα, τα θαύματα που έχουν σχέση με την πνευματική θεραπεία και την εσωτερική αναγέννηση είναι ανώτερα από τα θαύματα της θεραπείας των σωματικών ασθενειών, επειδή δεν παρατείνουν απλώς την βιολογική ζωή, αλλά προξενούν την αιώνια ζωή και σωτηρία.

Το θαύμα δεν γεννά την πίστη, αλλά είναι αποτέλεσμα της πίστεως. Σε κάποιες περιπτώσεις όμως μπορεί ίσως να ισχυρισθώ κανείς ότι και το θαύμα γεννά την πίστη η την δυναμώνει, όταν πρόκειται για αλλοθρήσκους, οι οποίοι είναι καλοπροαίρετοι και αντιλαμβάνονται σε κρίσιμες περιπτώσεις της ζωής τους ότι ο «θεός» τους αδυνατεί να τους βοηθήσει και γι' αυτό καταφεύγουν στην Εκκλησία.

Στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας συναντά κανείς αρκετές περιπτώσεις αλλοθρήσκων, κυρίως ειδωλολατρών, που πίστευσαν εξ αιτίας κάποιου θαύματος, ομολόγησαν την πίστη τους στον Χριστό και στην συνέχεια σφράγισαν την ομολογία τους με το αίμα του μαρτυρίου τους.

Σε ένα διήγημα, που αναφέρεται στην περίοδο της τουρκοκρατίας, γίνεται λόγος για κάποιον ευλαβή ιερέα, ο οποίος ζούσε στην περιοχή των Ιωαννίνων και τον προσκαλούσαν οι Τούρκοι να διαβάσει ευχές σε ασθενείς ή σε επίτοκες γυναίκες που βασανίζονταν και δεν μπορούσαν να γεννήσουν. Ο παπαΓιώργης, αυτό ήταν το όνομά του, «διάβαζε» τους ασθενείς και πριν «αποσώση» την ευχή ερχόταν η θεραπεία και η λύση στο πρόβλημα. Το γεγονός αυτό διαδόθηκε αστραπιαία και γι' αυτό τον προσκαλούσαν να προσευχηθεί πότε στο ένα σπίτι και πότε στο άλλο. Αυτό γινόταν με την ευλογία του Μητροπολίτη της περιοχής. Μετά την «εκδημία» του όμως, ο διάδοχός του Μητροπολίτης πίστεψε τις συκοφαντίες, ότι ο παπαΓιώργης κοινωνούσε τους αλλοθρήσκους, τους μνημόνευε στην αγία Πρόθεση κ.λ.π. και τον έκανε αργό πάσης ιεροπραξίας. Στην πραγματικότητα όμως ο εν λόγω ιερέας τους διάβαζε ευχή «εις πάσαν ασθένειαν» και ο Θεός τους θεράπευε με θαυμαστό τρόπο.

Στην συνέχεια, περιγράφονται οι ταλαιπωρίες του παπαΓιώργη, αφού οι Τούρκοι δεν καταλάβαιναν τι θα πη «αργία πάσης ιεροπραξίας». Μάλιστα, για ικανό χρονικό διάστημα εστερήθη και αυτού του «επιουσίου άρτου». Μετά από καιρό όμως ο Μητροπολίτης μετετέθη και ο νέος Μητροπολίτης εξέτασε προσεκτικότερα τα πράγματα και ανακοίνωσε ότι θα κάνει αργό πάσης ιεροπραξίας όποιον ιερέα αρνείται να διαβάσει ευχές στους αλλοθρήσκους, επειδή με τα θαύματα της θεραπείας που επιτελούνται αποδεικνύεται ότι η δική μας πίστη είναι η αληθινή. «...Συ ει ο Θεός ο ποιών θαυμάσια μόνος».

Συμπερασματικά θα πρέπει να τονισθεί ότι αυτό που σώζει τον άνθρωπο δεν είναι το θαύμα, που τελείται από την φιλανθρωπία του Θεού, αλλά η αληθινή μετάνοια και η βαθειά ταπείνωση, που γεννούν την αυθεντική αγάπη για τον Θεό και τον άνθρωπο.

[Πηγή](#)